

Primăvară bizară

„Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!”

(Geneza 8:22)

Bat din palme norii scuturând zăpadă,
Act care-n scenariu nu era trecut,
Și-adierea caldă azi e cavalcadă,
Vânt ce-ngheață floarea numai c-un sărut.

Pe decorul verde se chircesc corole
Ce râdeau în soare până de curând
Și, înfășurându-și umerii-n etole,
Zgribulite-ntreabă: Când intrăm noi? Când?

Primăvara vine, primăvara trece,
Chiar și calendarul e debusolat
C-a dat buzna iarna cu suflarea-i rece
Și cu nonșalanța de-anotimp privat.

Alarmarea crește și neșemănată
Când în termometre dansu-i nebunesc,
Rânduiala noastră este răsturnată
Și-alte anotimpuri, iată, se ivesc.

Panicați, ne-ntrecem în a da sentința:
Pentru vremea asta este prea mult ger!
Și privim cu spaimă și cu neputință
Spre oriunde-n lume, numai nu spre cer.

O fi primăvara, poate, mai ciudată,
Sau nu e-mbrăcată cum era mereu,
Dar urmează și ea partitura dată,
Și bagheta este doar la Dumnezeu!

SIMION FELIX MARȚIAN